

му се свива и той поглъща слюнkitъ си, сѣкашъ, безъ да знае, трѣбваше да попълни съ нѣщо малкия си стомахъ, който се свиваше въ нѣкакви си тѣпи болки. Отъ вчера не бѣ турналъ трохица въ устата си; попарата отъ сухи коматчета хлѣбъ съ кисело млѣко разрѣдено съ вода, не му държеше ситостъ. Баща му бѣ отишълъ на работа въ сѣсѣдното село, майка му — да пере . . . той ще се върне слѣдъ три-четири дена, тя — довечера . . .

А ето вече пладне. Отъ сѣсѣднитѣ кжщи бѣха наизлѣзли и други дѣца. Тѣ видѣха Асѣня и приближиха. Не се чуваше ни смѣхъ, ни викъ, ни псувни. Никму не идѣше на умъ да играе; тѣ не приличаха сѣкашъ на дѣца: нима дѣцата иматъ такива тѣжни очи, набръчкани чела и впити страни?

Тѣ седнаха при Асѣня. Високо надъ кжщитѣ се носятъ облаци, и далече нѣкждѣ се свѣтка; вѣтърътъ мете улицитѣ и всичкиятъ смѣтъ и нечистотии изъ мръснитѣ дворове се носи надъ старитѣ покриви, вмѣква се въ непритворенитѣ врати и прозорци, посипва главитѣ и задавя гърлата.

— Вие ядохте ли днесъ? — попита нѣкой . . .

Асѣнъ трепна: сѣкашъ го боднаха право въ стомаха.

— Ядохме. . . вчера. . . — съ усилие каза той, като се хваща пакъ за прага.

— Какво ядохте? — го пита сжщиятъ гласъ. Но Асѣнъ го не чува, защото въ ушитѣ му шуми, или пѣкъ не иска да му отговори.

— Колко ми се яде! . . . въздиша нѣкой.

— А азъ намѣрихъ гнили круши и се наядохъ добрѣ; само че ме присвива стомахътъ — каза едно тринайсѣтъ-годишно момче.

— А мама донесе вчера на татка бѣлъ хлѣбъ.